

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2802/2023
30.08.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Радун, адвокат из ..., против туженог „Клинички центар Војводине“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1148/23 од 12.04.2023. године, у седници већа одржаној 30.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1148/23 од 12.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1148/23 од 12.04.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 3063/21 од 17.01.2023. године, тако што је одбијен тужбени захтев ради обавезивања туженог да исплати тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 13.06.2019. године до 30.11.2021. године, износ од 93.758,75 динара, са затезном каматом од 21.07.2021. године до исплате, износ од 16.635,31 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 20.07.2022. године и на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 13.06.2019. године, до 30.11.2021. године, износ од 69.602,75 динара, са затезном каматом од 21.07.2022. године до исплате, износ од 11.396,23 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 20.07.2022. године, као и да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 85.534,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је обавезао тужиоца да исплати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 56.033,61 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да исплати туженом на име трошкова поступка по жалби износ од 44.134,46 динара. Првостепеном пресудом, ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за ослобађање од обавезе плаћања судских такси.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 403. став 2. тачка 2. у вези члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код туженог на одређено време на радном месту помоћни радник на ... са основним коефицијентом 8,06, уз увећање по основу ноћног рада. У спорном периоду тужени је обрачунавао и исплаћивао плату тужиоцу на тај начин што је основицу коју објављује Влада Републике Србије множио са коефицијентом радног места сходно параметрима садржаним у Закону о платама у државним органима и јавним службама, Уредби о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, уговорима о раду и важећем Посебним колективним уговорима, а који метод обрачуна тужени примењује за запослене од почетка примене Закона о платама у државним органима и јавним службама од 2001. године. Тако обрачуната висина основне плате за 28 месеци спорног периода од укупно 30 месеци је била мања од износа минималне зараде, због чега је тужени сваког месеца тужиоцу, осим за новембар 2019. године и фебруар 2021. године, када му је основна зарада била већа од минималне, вршио допуну плате до износа минималне зараде. Првостепени суд је на основу вештачења од стране вештака екомонско-финансијске струке утврдио висину накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, обрачунату према присуства на раду и најповољнијих критеријума у упоредно важећим Колективним уговорима у Републици Србији, при чему су између осталог узети у обзир ПКУ за делатност путне привреде Републике Србије, ПКУ за јавна комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада, ПКУ за јавна и јавно-комунална предузећа Града Суботице, ПКУ за јавна и јавно-комунална предузећа Града Панчева, ПКУ за Електропривреду Србије и ПКУ за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, уз закључак да тужени кроз исплату минималне зараде није могао да тужиоцу исплаћује потраживане накнаде.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату тражених накнада, јер је закључио да су накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора садржане у коефицијенту за обрачун плате, у ком случају нема места примени члана 111. и 112. у вези члана 118. Закона о раду, имајући у виду да су плате и накнаде и друга примања запослених у јавним службама регулисани релевантним одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, који је *lex specialis* у односу на Закон о раду.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према томе, како се на туженог примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужиоцу износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиоцу исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић